

Vil virksomheden give afkast af sig i fremtiden? Skal regnskabsbruger give kredit til virksomheden? Skal regnskabsbruger tage ansættelse i – og derved levere arbejdsydelser til – virksomheden? Skal aktionæren på generalforsamlingen stemme for ledelsens spareplaner? Kan samhandelspartnere regne med virksomheden som kunde også i fremtiden?

2) *Kontrol af ledelsens forvaltning af virksomhedens ressourcer.* Her skal regnskabsbrugeren af årsrapporten bibringes information, der kan støtte i vurderingen af, om virksomhedens ledelse har forvaltet ressourcerne forsvarligt. Lever ledelsen op til sit ansvar? Har ledelsen anbragt midlerne fornuftigt eller ligger der ikke-lønsom overskudskapital? Forvalter ledelsen virksomhedens ressourcer på en for miljøet skånsom og hensigtsmæssig måde, dvs. opfylder virksomheden sin del af "den sociale kontrakt" med samfundet? Kan ledelsen holde på sine medarbejdere? Det er ikke tiltænkt, at årsrapporten skal indeholde resultaterne af en forvaltningsrevision, men kravet indebærer, at de lovpligtige krav må vurderes i lyset af behovet for kontrol af ledelsens forvaltning af de indskudte og indtjente midler.

3) *Fordeling af virksomhedens ressourcer.* Her får regnskabsbrugeren oplysninger, der hjælper dem til at træffe beslutning med henblik på fordeling af virksomhedens midler til interessegrupperne. Uddeler virksomheden for lidt af overskuddet til ejerne – aktionærene? Skal generalforsamlingen tiltræde ledelsens forslag til udbytte? Får ledelsen et for stort vederlag på aktionærernes bekostning? Uddeler den erhvervsdrivende fond midler til trængende modtagere, eller bruges de til administration?

Ovennævnte model – de 3 beslutningsopgaver – baseres på antagelser om regnskabsbrugernes informationsbehov. Modellen er velkendt blandt revisorer og regnskabsfolk hér som i udlandet. Den har således været benyttet inden for regnskabsteorien i flere år, men er vanskelig at efterprøve videnskabeligt. Udover denne model vil man derfor kunne forestille sig mange andre modeller, som kunne være benyttet som løftestang for den fremtidige udvikling. Regnskabsrådet har lagt vægt på at få en forstælig og pragmatisk model.

Modellens centrale placering i forslaget krav om retvisende billede, vil formentlig få en afledet effekt på selskabsledelsens adfærd. Ledelsen vil således formentlig ofte søge at lede virksomheden, så der f.eks. bliver flere midler til fordeling blandt selskabsdeltagerne, hvis dette ønske er fremherskende hos flertallet af regnskabsbrugeren. Regnskabsrådet har dog anbefalet, at lovens model tager udgangspunkt i kravene til

*rapportering fremfor udtrykkelige krav til, hvorledes selskabet skal ledes.*

Regnskabsbrugernes overordnede informationsbehov kan sjældent opfyldes fuldt ud. Dels vil der være situationer, hvor opfyldelse af ét behov vil være i modstrid med et andet behov, dels er der en række detailkrav i loven – f.eks. forbudet mod indtægtsføring af urealiserede værdistigninger – som ikke altid vil være i fuld overensstemmelse med de tre behov. Hvor lovens detailkrav og de tre behov ikke stemmer overens, vil de kunne vejlede ledelsen, hvis der er behov for supplerende oplysninger efter § 11, stk. 2, eller i særlige tilfælde er grund til at fravige lovens krav med hjemmel i § 11, stk. 3. At der kan være modstrid mellem de tre behov er forventeligt. Ledelsen må hér – med grundlag i sin virksomheds typiske brugere – forsøge at opfylde behovene så godt som muligt.

Forslagets § 12 er i det hele taget udtryk for de rammer, som årsrapporten på længere sigt må forventes at udvikle sig inden for, snarere end udtryk for hvilke præcise krav årsrapporten her og nu skal leve op til. En udvikling i regnskabsbrugernes informationsbehov over tid, vil automatisk betyde ændringer i kravene til årsrapporten. Det understreges tydeligt i bestemmelsen, at årsrapporten hverken kan eller skal opfylde alle regnskabsbrugernes konkrete informationsbehov, jf. udtrykket "støtter" i stk. 2, men virksomheden skal søge at efterleve de overordnede "idealkrav" så godt som muligt.

Stk. 3 præciserer generalklausulen i § 11 under hensyntagen til de i § 12, stk. 2, fastsatte formål med årsrapporten. Kvalitetskravene til informationen skal således være en støtte for regnskabsarbejders overvejelser over valg af regnskabspraksis og om behovet for at supplere de lovkrævede oplysninger med yderligere oplysninger eller i særlige tilfælde at fravige lovens detailbestemmelser, jf. § 11, stk. 3.

*Relevans* retter sig mod de beslutninger, regnskabsbruger skal træffe. I stk. 2 er opregnet de væsentligste formål med brugen af årsrapporter. Relevans skal altså ses i lyset af disse formål. I almindelighed defineres relevans ved, om den pågældende oplysnings tilstedeværelse kan føre til en ændret beslutning. I almindelighed skal forholdet for at være relevant have prognoseværdi, kunne sammenholdes med tidligere forhold og være aktuelt.

*Pålidelighed* indebærer, at oplysningerne i rimeligt omfang kan efterprøves – verificeres – dels afspejler virkeligheden så rigtigt som muligt. Kravet om pålidelighed er i et vist omfang nødvendigt for, at revisor kan revidere oplysningerne, således at regnskabsbru-